

Відхід неминучий

Хуан Рамон Хіменес

І я піду. А ці пташки зостануться
Співати,
Зостанеться мій сад із деревом зеленим
І білою криницею.
Щовечора синіти буде небо
Так мирно, і дзвонитимуть, як нині,
Церковні дзвони.

І ті умруть, які мене любили,
Село новим ставатиме щороку,
І в закутку квітучім мого саду
Блукатиме, в ностальгії, мій дух.
І я піду. І буду сам, без дому,
Без дерева, без білої криниці,
Без неба синього і мирного.
А птахи все співатимуть.
Переклад Ігоря Качуровського